

VI
BI

Ladovina.
Naibolji čovjekov
prijatelji.

LADOVINA. NAJBOLJI ČOVJEKOV PRIJATELJ.

Kao i svake godine, tako i ove, klinci traže ono pošto smo došli "umore". Kupanje sada i odmah. Naravno, poslije dobrodošlice i čakule, nama dragog gazde Ivana, popijenog kojeg gemišta krenuh ispuniti obećano. Već je bilo sunce u zalaznoj putanji, ali još uvijek sijalo svojom jakom moći, snagom koja je pržila. Nakon kupanja, smijeha i njihove očite uživancije, vraćamo se u predvečerje. Mokri i osoljeni.

Idući dan krećemo s istom pričom. Samo je sunce u naponu svoje snage. Neumoljivo pali. Svi koji se nađu u njegovom zagrljaju bivaju polako, kao na roštilju poveći komad mesa, pečeni. Ima ih onih koji mu se predaju i vjerujem, ne uživajući, okreću kao na ražnju. Bravo za njih. Mogu to stoički podnijeti.

Ima ih svakakvih. Najviše ženki i pokoji mužjak koji vjerojatno želi impresionirati ljubavnicu svojom užareno crveno-smečkastom bojom. Ženke raznih proporcija, od onih koje se ne trebaju brinuti radi svoje veličine, jer ni protutenskova mina ih ne bi odvojila od tla, pa do onih nalik na sun-

cobrane, ali sklopljene. Te bi se trebale zapitati jer im je to toliko nužno, jer to moćno sunce prolazi kroz njih kao da su krpe otkačene o štrik.

Gledam ih pažljivo. Koja će prva odustati i barem se okvasiti u moru. Da skinu temperaturu kao kad ti auto počne kuhati. Sa sto na barem šezdeset stupnjeva. Uporne u svojoj namjeri da budu najtamnije na plaži, toliko tamne da kad uđu u zamračenu sobu, vidiš samo oči koje lebde u toj sobi unatoč njenim ovećim proporcijama. Malo zastrašujuće. Oči koje same putuju. To žele i to uspješno ostvaruju.

Ja ih i dalje promatram iz debele ladovine. Moje trenutno najdraže prijateljice. Ladovina je moćnija nego sunce. Jedino ga ona zaustavlja. Ne dajući ni zraci da prođe kroz nju i mene kao njezin saveznik, barem u duhovnom smislu. Toliko mi je mila da tih par osunčanih koraka, koliko mi treba da odem na mol s klincima skakati, fali da bi najrađe suzu pustio. Moja ladovina. Čeka ona mene.

Vraćam se na svoju promatračku poziciju. Sada bi već i meso bilo ispečeno, ali ženke vole reš. Dođe mi da napravim lonac paca i s nježnim silikonskim pemzlom idem od jedne do druge i lagano ih premažem uz neodoljivi miris što bi se

širio ne samo plažom već i okolicom. Zamislite tu navalu mi-
omorisa. Kao da pečete roštilj od dvadesetak kvadrata punog
mesa. Fantastično.

Što s mužjacima? Nema ih puno upornih. Njima, tako
nepomičnim i namještenih čela uprtih u sunce koje je već
spalilo kožu, treba pomoći. Mužjaci nisu za pac. Preživjelo
suho meso. Ali ima barba Miro ima i za njih rješenje. Bez
pitanja koju boju žele, uzimam ebanovinu, Sadolinovu, da
duže ostane postojana boja. Njih ne mažem nježno pemzlom
kao ženke. Ipak, one to zaslužuju od moje muške ruke, tu
nježnost. Mužjake mažem valjkom. U tri poteza je gotova
prednja strana koliko treba i za zadnju. Prekrasni su. Crniji
od tamnoputih crnaca. Ako sad ne impresioniraju ljubavnice
kada se vrate kući, ne znam s čim će drugim to učiniti.

Ladovina, ljubavi moja. Nikada ne traži, a daje puno.
Tko bi sebe dao da te neupitno zaštiti od sunčanog rafala s
patronama 12.7 protuavionskih sunčevih zraka. Mene bi sat
vremena izloženog toj sunčevoj rafalnoj paljbi sabilo pod
zemlju i ako bi se u mom oku vidio tračak života, jedino bi
me mogla spasiti gazirana tekućina zlatne boje okrunjena
bijelom gustom pjenom. To je jedino spasenje tih rafala koji
ne mogu fulati. Sutra je sve na meni. Moram ih spasiti od tih

rafala. Moram na plažu bez ručnika, nego s ranjglom paca i kantom lazure.